

GRUP D'OPERACIONS MOLT ESPECIALS

CAPÍTOL TRETZE

LA FESTA DELS GOMES

Bon vespre. Avui el toc de queda, no va amb nosaltres. La Kahlo, micro en mà, ho anuncia. Tothom ha de ballar la rumba, el rock, el pop com si fos una festa de comiat de solters. Fins a la matinada!

Els GOMES celebren una festa a casa la Kahlo; ella l'ha decorada amb serpentines i leds festius ja que han pres la decisió ferma d'autodissoldre's.

portat una pilota de handbol i ja està suant com un animal. Porta una jaqueta de polièster blanc reial. Ah, quina vida, s'exclama.

El Picasso i el Kandinski, beuen com porquets entre camarades! El Tàpies fa piruetes infernals damunt els fogons. Tot el GRUP D'OPERACIONS MOLT ESPECIALS s'ha posat perruques roges! Els plats de menjar van circulant però està clar que ningú té massa ganes de parlar i qui més

La Kahlo mira intensament al Kandinski i segueix fent d'animadora. A partir d'avui

qui menys segueix el ritme de la música.

Una estona més tard la Kahlo i el Soutine ballen un lent. El Miró remena una bossa de supermercat plena de birra, whisky i vodka! I qui més hi ha? Ha, si, són la Carmela i el Danny omplint les jarres amb birra, els veïns de la Kahlo. Els qui li cuiden sovint el gat i a ella quan cal.

només hi ha cinc principis a la meva vida: les lletres F, E, S, T i A. I aquesta nit, aquí estem de nou... L'emoció la fa callar i tremolar. La Kahlo llueix la seva faldilla més bella. El Soutine ha

Ei! El Tàpies fa una pausa i s'adreça al Picasso. Potser no hauries d'haver pres les pastilles avui. Aquest s'ha estirat al terra de la cuina.

La peça musical s'acaba i la Kahlo torna a agafar el micro. Així és com sovint s'acaben les històries. Un romàntic el Picasso, aspirant a escriptor, porta Martin Eden de Jack London en una butxaca, paquet de Winston en l'altra. Somnia que passa l'estiu en una casa al costat de l'aigua. I beu cervesa mirant el mar. Un dia, veu una noia. Viu a la casa del costat, més maca o més de disseny que la seva. Ella és rossa, bonica i sembla misteriosa. Ell l'observa de lluny, en una immersió fantàstica, però tot això és cinema, i al seu cap, sovint fa pel·lícules sobre les dones, les seves vides, els seus desitjos, i el dia en que les besarà.

El Miró li passa una copa de whisky i el Picasso l'aixeca en un brindis mut que ella accepta amb el cap mentre segueix parlant. Abans d'ahir a la nit, el Kandinski encara estava recaptant diners per muntar una residència barata. Era quan encara el grup volia experimentar i prendre's la vida com a finals dels anys 90. Què vols dir? Pregunta la Carmela. No et fiquis amb la meva recepta, la dels ritmes fàcils de platja i d'homes avinents. I portant-se un dit als llavis la fa callar i segueix amb la seva deriva. El Kandinski, l'home que, després de reunir els teus antics membres de la banda, ens vas immediatament seduir i vincular a la teva particular guerra contra el capitalisme i a favor dels vells lluitadors pobres en recursos. Però més que aquesta lluita, que no és sorprenent en si mateixa, quins reptes hi pot haver al final d'un camí absolutament caòtic...

(continua a la pàgina 5)

